

[Johs. Christiansen.]

de faldt mere i tråd med almindeligt gældende dansk retsopfattelse?

Jeg skal iøvrigt ikke fordybe mig i enkeltheder vedrørende det foreliggende lovforslag. Efter den stilling, mit parti har taget til Den nordatlantiske Traktat som helhed, ønsker det ikke at tage noget medansvar for ratifikationen af den i forslaget indeholdte overenskomst, idet denne jo er en direkte følge af og nu skal ophøjjes til et integrerende afsnit i den nævnte traktat.

Aksel Larsen: Som ordfører for mit parti er jeg nødt til, da ikke andre partiers repræsentanter vil eller har interesse for det, som så ofte før at begynde med at sige, at den måde, man her behandler tinget på, kan man ikke være bekendt.

I fredags, den 25. marts, fremsatte den højtærede stats- og udenrigsminister et betydningsfuldt lovforslag, og vi fik forholdsvis hurtigt ordlyden af den skriftlige fremsættelse, hvori der egentlig overhovedet intet siges om lovforslagets betydning eller dets indhold eller dets mening. Selve lovforslaget med bemærkninger og bilag fik vi først i hænde tirsdag den 29. marts. Det er meget udviklede juridiske problemer, der behandles i denne tryksag, og det er fuldkommen umuligt for almindelige dødelige at sætte sig ind i sagen som helhed og i detaljer, således at man er i stand til ved denne første behandling, der kommer 48 timer efter, at vi har fået lovforslaget med bemærkninger og bilag i hænde, at holde den tale, der egentlig burde holdes herom.

På sin vis skal man egentlig være taknemlig for, at der i forretningsordenen er fastsat en begrænsning af taletiden til 20 minutter, således at man altså ikke eventuelt af hensyn til, at man havde taletid til det, er forpligtet til en virkelig gennemgang af lovforslaget og vel at mærke lovforslagets betydningsfulde bestemmelser; men på den anden side må jeg her bemærke, at jeg tror ikke, der er nogen her i tinget, heller ikke tingets mest, jeg var lige ved at sige skarpsindige, men lad mig sige trænede jurister, der har været i stand til fra i tirsdags til i dag at gennemgå hele denne historie og danne sig en virkelig mening om den.

Jeg forstår ikke dette hastværk. Det drejer

sig åbenbart om en traktat eller konvention, der er 3—4 år gammel. Det skulle vel så have været muligt at give folketinget en lidt længere frist, inden sagen kom til første behandling, medmindre der er ganske særlige årsager til, at man har sådan et hastværk med dette lovforslag.

Jeg må af de åbnede grunde nøjes med en foreløbig gennemgang og rent foreløbige bemærkninger og forbeholde mig at komme grundigere tilbage til sagen, hvis dette lovforslag, hvad jeg naturligvis ikke håber, men desværre må frygte, kommer til anden behandling her i tinget.

Lad mig først sige, at vi altså nu igen begynder med en særlovgivning til beskyttelse for de militære styrker, der efter overenskomst med regeringen befinder sig her i landet, som det hed så smukt i besættelsestiden, og som det hed i straffelovstillægget. Det er rigtigt, hvad den højtærede stats- og udenrigsminister bemærker i sin skriftlige fremsættelse, at et samarbejde, hvis man har lov til at bruge det udtryk, et samarbejde af den art ikke har noget fortilfælde i historien. Det har ikke før været muligt at få et land til i fredstid at renoncere på suveræniteten indenfor sit eget territorium i den grad, som det foreslås her, og alene af den grund mener vi, at lovforslaget bør afvises. Vil man ikke afvise det, bør behandlingen af det udsættes, indtil der foreligger en situation, som gør det aktuelt.

Hvis regeringen fortsat fastholder, at der ikke skal stationeres fremmede styrker i Danmark, behøver man ikke en sådan særlovgivning; men hvis og når regeringen vil foreslå, at vi godkender stationering af fremmede tropper i landet, ja, så vil der være større mulighed for at overse konsekvenserne af et lovforslag som det foreliggende, og derfor mener vi, at det i hvert fald skulle vente så længe. Det kunne jo være, at man ville se de foreslåede bestemmelser i et nyt lys, hvis der forelå konkrete tanker eller forslag om stationering af fremmede tropper her i landet, og at disse tropper skulle være tyske, tyrkiske eller portugisiske.

Må jeg dernæst sige, at det er faktisk, i hvert fald i dagspressen og tildels også i de bemærkninger, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var så glad for, fremstillet,